

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Marie Turkové, JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **T. N. N.**, zast. Mgr. Zdeňkem Ptáčkem, advokátem, se sídlem Májová 23, Cheb, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 4. 2008, č. j. 60 Az 19/2007 – 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojila žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 30. 4. 2008, č. j. 60 Az 19/2007 – 26, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2007, č. j. OAM-1-98/VL-10-05-2007, jímž žalovaný zamítl žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb, o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že namítá porušení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů v řízení před žalovaným. Toto porušení stěžovatelka spatřuje v tom, že se žalovaný její žádostí nezabýval odpovědně a svědomitě, nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a nevedl azylové řízení tak, aby posílil jeho důvěru ve správnost rozhodování. Žalovaný se podle jejího názoru nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Orgány země původu, tj. Vietnamské socialistické republiky podle jejího názoru nejsou schopny zajistit ochranu před pronásledováním stěžovatelky. Stěžovatelka využila azylu jako krajního řešení své situace, neboť měla strach o svou další existenci. Stěžovatelka se domnívá, že těmito důvody je naplněn kasační důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a proto požaduje zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Dále uvedl, že stěžovatelka měla při řešení své situace v souvislosti se svým příjezdem do ČR a zájmem pobývat zde se svými dětmi využít zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z těchto důvodů navrhl žalovaný zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud předně podotýká, že je třeba odlišovat přijatelnost kasační stížnosti od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné, ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Protože Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je přípustná, zabýval se otázkou, zda kasační stížnost podstatně přesahuje svým významem vlastní zájmy stěžovatelky ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovatelce byla již jednou poskytnuta soudní ochrana individuálním projednáním její věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci, přičemž další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatelky, ale je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatelky.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační

stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s., ale také uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné upozornit, že stěžovatelka neuvedla žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud se mohl zabývat otázkou přijatelnosti její kasační stížnosti pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

Jak Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu, stěžovatelka vypověděla v řízení před žalovaným, že opustila zemi původu v říjnu roku 2006 a do ČR se dostala pomocí převaděčů. Dále uvedla, že důvodem pro opuštění země původu bylo, že ve vlasti nechtěla zůstat sama, a proto přicestovala za svými dětmi. Také uvedla, že v zemi původu nikdy neměla potíže se státními orgány ani soukromými osobami. Na území ČR se v souladu s její výpovědí zdržují její děti, bývalý manžel a sestra, kteří však o udělení mezinárodní ochrany nežádali. Cílem je v souladu s tvrzením stěžovatelky legalizace jejího pobytu v ČR. Z takto zjištěného skutkového stavu vycházel jak žalovaný, tak i krajský soud.

Ke všem obecným námitkám stěžovatelky odkazuje Nejvyšší správní soud na svou předchozí ustálenou judikaturu týkající se otázky legalizace pobytu v České republice a možnosti udělení azylu státnímu příslušníku Vietnamské socialistické republiky. V rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 2 Azs 51/2003 - 44, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že neuvede-li cizinec žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že by byl ve Vietnamu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, ani že má z tohoto pronásledování odůvodněný strach, nelze mu azyl udělit, a to s poukazem na nesplnění podmínek v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V posuzované věci je na první pohled

zřejmé, že stěžovatelka ve své zemi původu nebyla pronásledována za uplatňování politických práv a svobod ani neměla z takového pronásledování důvodný strach, a proto nemohla splnit podmínky pro získání azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na judikaturu týkající se snahy legalizovat pobyt v ČR prostřednictvím žádosti o azyl (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, dále rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, a konečně rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60, přístupné na www.nssoud.cz). Samotná snaha po legalizaci pobytu žadatele s rodinou neodůvodňuje splnění podmínek pro udělení azylu podle ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud nad rámec nutného odůvodnění podotýká, že nejsou-li rodinní příslušníci žadatelky, kteří pobývají na území ČR, zároveň azylanty ve smyslu ustanovení § 13 zákona o azylu, nevztahuje se na případ stěžovatelky ani azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit za podmínek citovaného ustanovení tehdy, jde-li o případ zvláštního žretele hodný a žadatel zároveň nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalovaný tuto otázku ve svém rozhodnutí ani neposuzoval, neboť stěžovatelka neuvedla žádné důvody, pro něž by jí mohl být udělen azyl podle § 12 zákona o azylu, vůči němuž má „azyl za účelem sloučení rodiny“ pouze doplňkový charakter a může o něm být rozhodováno pouze tehdy, jsou-li nejprve posouzeny podmínky získání azylu dle ustanovení § 12 tohoto zákona (k tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, a rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, přístupné na www.nssoud.cz). K posouzení těchto podmínek žalovaným nedošlo, neboť žádost stěžovatelky zamítl v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatelka sama žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdila, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud shledal z uvedených kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Dospěl totiž k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. října 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu

